

עצירה במדבר

כה מעטו יוונים בלנינגרד,
עד כי הרסנו כנסיה יוונית,
בשביל לבנות בריק שהתהווה
היכל תרבות. בסוג בניה כזה
יש משהו נטול תקווה. אבל בעצם,
היכל תרבות בן אלה פלוס כסאות
איננו כה נאש: זהו – מקדש,
מקדש לאמנות. הן מי אשם,
שמלאכת הזמרה היום מושכת
יותר קהל מנס האמונה?
חבל רק, שפעת מן המרחק
נביט לא בכפה במקבל,
אלא בקו שטוח ומלער.
אך מה לנו ולכעור פרופורציות,
הן האדם תלוי תכופות לא בן,
כי אם בדיספרופורצית הכעור.

זוכר היטב כיצד שברו אותה.
היה אביב, ובאותה העת
בקרתי משפחה אחת טטארית,
שגרה לא הרחק משם, השקפתי
מן החלון אל כנסיה יוונית.
הכל החל מדבורים טטאריים.
ואז חדר שאון אל תוך המלל,
שעם השיח התמוג תחלה,
אך עד מהרה האפיל עליו לגמרי.
אל גן הכנסיה נכנס מנוף
אליו חוברה משקלת יצוקה.
והקתלים דומם כניעה הכריזו.
טפשי לא להכנע, כשאתה
קיר אבן, ומולך נצב כלי הרס.
מה גם, שהמנוף היה יכול
לראת בו חפץ בלי המיית חיים,
כזה שבמדה רבה דומה
לו בעצמו. ובחלד חפצים
אין נוהג של מחוות איש לרעהו.
אחר-כך נקבצו שם משאיות,

בולדוֹזֵרִים.. ופַעַם בְּחֻצוֹת
יִשְׁבְּתִי עַל חֲרָבוֹת הַכְּנִסְיָה.
בְּתוֹךְ בְּקִיעֵי הַצֶּלֶב נִפְעַר הַלֵּיל.
וְדָרְךְ הַחֹרִים אֲשֶׁר בַּצֶּלֶב
צְפִיתִי בַחֲשָׁמְלִיּוֹת נְסוֹת,
בְּטוֹר פְּנִסֵי הַרְחוֹב הָעֲמוּמִים.
וַיְמָה שָׁלֹא תִפְגֹּשׁ בְּכַנְסִיָּה,
כָּעֵת רְאִיתִי דָרְךְ עַדְשֵׁתָה.

מִתְיִשְׁהוּ, כְּשֶׁאֲנוּ לֹא נִהְיָה,
וְדוֹק – אַחֲרֵי לְכַתְּנוּ, בְּמִקְוֵמֵנוּ
יִצוּץ גַּם-כֵּן דָּבַר מָה דוֹמָה לָזֶה,
שֶׁלִּמְרָאָהוּ כֹל מִי שֶׁהִכִּירֵנוּ
יִתְמָה. אֵךְ מִכְרִינוּ לֹא יָרְבוּ אֲזוּ.
וְכֵךְ, לְפִי זִיכְרוֹן עֶבֶר, כְּלָבִים
בַּה בְּפִנְהַ כֶּף אַחֲוֹרִית יְנִיפוּ.
גִּדְר הָעֶץ כְּבָר נֶעֱקְרָה מִזְמוֹ,
אֵךְ עֲבוּרִם, דוֹמָה, נִחְזִית גִּדְר.
הַחִיזְיוֹן מוֹחֵק אֶת הַמְצִיאוֹת.
וְשָׁמָּה הַסְרָקֵעַ תִּנְצֹר הַרִיחַ:
הוּ אֶסְפֹּלֵט לֹא יִכְרִיעַ חֹטֵם כְּלָב.
וַיְמָה לָהֶם כָּאֵן בֵּית כֹּה כְּעוֹר!
לָהֶם זֶה גֵן. שְׁמַעוּ שְׁנִית – זֶה גֵן.
וַיְמָה שְׁמֹן הַסֵּתֵם לְאֲנָשִׁים,
כְּלָל לֹא אִכְפַּת לְמִי שֶׁהוּא רַק כְּלָב.
לְזֹאת קוֹרְאִים: "נְאֻמָּנוֹת כְּלָבִית".
וְאִם כְּבָר הִזְדַּמֵּן לִי לְדַבֵּר
בְּכַבֵּד רֹאשׁ עַל מִסֹּרֶת דוֹרוֹת,
אֲזִי אֲדַגּוֹל בְּמִסֹּרֶה אַחַת.
לֹא מוֹר, בְּאֵלוֹ שְׁחָשִׁים בְּרִיחַ.

כֹּל-כֵּךְ מַעֲט בְּלִינִיגֵרֵד יוֹנִים,
וְאֵף בְּכֹלֵל – שְׁלֹא בִּינוּן – מַעֲטִים הֵם.
מִכֹּל מְקוֹם, הֵם מַעֲטִים מְכַדִּי
לְשִׁמּוֹר עַל מַעֲרָךְ הָאֲמוֹנָה.
וּלְהֲאָמִין בְּמַעֲרָךְ שְׁלָנוּ
אֵין אִישׁ מֵהֶם דוֹרֵשׁ. דְּבַר אֶחָד
הוּא עַל דְּתָה לְהַעֲבִיר אֲמָה שְׁלֵמָה,
אֵךְ אֶת הַצֶּלֶב לְשֵׁאת – אַחַר לְגִמְרִי.

שליחות אחת הם יועדו לשאת.
הם לקיימה בפעל לא הצליחו.
הנר שלא נחרש גדל לפרא.
'זרע, על מחרשתך שמור,
ולהשתבל מתי נחליט אנחנו.
הם על מחרשתם לשמור לא אצו.
חצות, אני מביט מן החלון
ומהרהר בזאת: עד אנה באנו?
וימהיכן הגדלנו להרחיק –
הפרבוסלאביות או ההלניזם?
למה קרבנו? מה שם מלפנים?
הלא צפויה פעת תקופה אחרת?
ואם אכן, במה נחוב נחידיו?
ומה שומה עלינו להקריב לה?